

יש מה לראות

(מתוך הקובץ "סיפורים לנסיעות קצרות")

זה היה יום באוקטובר, יום של אמצע השבוע, יום של כבישים מתפתלים. השמש הדביקה לגג המכונית אצבעות לוחטות. ילדים ישבו עם ארגזי תפוחים בצידי הדרך. בצהריים הגיעו למרגלות הצוק שעל מצחו התנוסס המבצר החרב כמו תרבוש מרופט. הם פנו שמאלה ונעצרו מול מחסום. איש בעל שפם פרום קצוות ברך אותם בתנועת יד מחלון הבקתה שליד המחסום. "יש מה לראות", אמר בעל השפם, "לא תצטערו." ניר הושיט לבעל השפם שטר מחלון המכונית והאיש טמן בכף המחכה לעודף זוג כרטיסים, עלון מודפס ומטבעות. המחסום התרומם. רוח יבשה הכתה באלונים הבודדים שעל מדרונות הבזלת. צרצרים התחרו זה בזה על תהודת הנקיק. במגרש החניה עמד רק אוטובוס אחד. "איך קוראים למקום הזה?" שאלה עופרה. "קלעת נמרוד." הם עלו בשביל עפר, עברו את השלטים המספרים את תולדות האתר, ירדו במסדרון מקומר אל חדר שאיבד את תקרתו, ומשם לאולם שחור ובו גומחות מדיפות ריח שתן וחרכי ירי צרובי אור. רעידת אדמה הזיזה את אבני הקשתות. זה היה כתוב בעלון שנתן בעל השפם. ניר הצביע לתקרה. "תראי." היא הרימה את ראשה. ידו השתוקקה ללטף את צווארה הלבן. קבוצת תיירים הסתערה לתוך האולם וניר ועופרה חמקו מהם וירדו במדרגות התלולות אל בור האגירה. מים מכוסי ירוקת עמדו שם כמו רצפה צבועה. "כתוב שיש כאן סלמנדרות", אמר ניר והטיל אבן. האבן נבלעה במשטח הירוק ללא קול.

התיירים עברו מעליהם, הציצו פנימה, אחר כך נעלמו. שריקת הרוח סילקה את הד ההמולה.

"הייתי עובר לגור כאן אם הייתי יכול."

"רעיון מצוין."

"היית באה לבקר אותי מדי פעם?" אמר ניר.

היא לא ענתה לו.

"היית באה לבקר אותי מדי פעם, לא?" שאל שוב.

"בוא נצא מכאן כבר, אמרה עופרה, "נמאס לי, אני צמאה ועייפה, בוא נחזור

למלון."

היא עברה לצידה השני של בריכת הירוקת ונעלמה מעבר לקיר. הוא יצא אחריה אל השמש.

"חכי רגע, צעק, "לאן את רצה?" צלליתה הדקה דילגה מול עיניו, ירדה על

השביל אל מגרש החניה. הוא מעד במורד וקילל.

עופרה חיכתה לו בצל סככת המזנון. מגרש החניה היה ריק.

"יש עליך כסף?" שאלה.

הוא הושיט לה ארנק.

"לקנות לך משהו?"

"אני אשתה משלך, אמר.

עופרה התיישבה עם בקבוק המים החדש בקצה ספסל וקילפה את מעטפת הפקק.

ניר נשען על עמוד הסככה והביט בה.

"מה אתה מסתכל עלי?" שאלה ברוגז.

"סתם, אמר ניר.

עופרה הצמידה את הבקבוק לפיה והגירה את כל תכולתו לגרונה. אחר כך קינחה

את שפתיה היפות והעמידה את הבקבוק הריק על רצפת הבטון.

"מצטערת, אמרה, "תקנה עוד אחד."

אבל הנערה שבמזנון כבר הגיפה את דלתות הברזל מעל הדלפק והצמידה אותן

בשני מנעולים גדולים.

"אין היום הרבה קליינטים, מה?" אמר ניר לנערה. פצעוני בגרות לכלכו את לחייה ומצחה.

"אמצע השבוע," אמרה הנערה.

"ואם נהיה שוב צמאים?" שאל ניר.

"יש ברז למעלה, במבצר," אמרה הנערה.

"באמת?" אמר ניר.

"באמת," אמרה הנערה.

"טוב," אמר ניר, "אז אולי נחזור לשם אחר כך לראות את השקיעה."

"אי אפשר לראות את השקיעה," אמרה הנערה.

"למה לא?"

"כי בחמש סוגרים את האתר," אמרה. כשהתרחקה מהם עקבי השעם הגבוהים שלה נקשו על הכביש.

עופרה שמטה את גופה לאחור, הצמידה את גבה לספסל ועצמה את עיניה. "אני באמת מצטערת," אמרה בקול מנומנם, "אבל חסרים לי נוזלים בגלל שקיבלתי הבוקר."

"אז לפחות אנחנו יודעים שאת לא בהריון," אמר ניר בכעס.

"מפתיע," מלמלה עופרה.

"את רוצה לעצבן אותי," כעס ניר, "אבל אני לא אתן לך. את לא תצליחי."

"אז למה אתה בכל זאת מתעצבן?" עיניה העצומות היו מופנות אל גג הסככה.

ניר נשך את שפתיו, יצא מהצל והביט בערימת הקוביות השחורות שמתוכן התרומם המבצר.

עפרה קמה מהספסל ואמרה: "בוא נתחיל לחזור אם לא אכפת לך."

"טוב לי כאן," אמר ניר.

"אני הולכת," אמרה עופרה.

היא התרחקה ממנו באבק הכורכר של מגרש החניה אבל ניר השיג אותה ותפס בכתפה. "אז למה נסעת איתי בכלל, למה באת איתי לכאן?"

עופרה ניסתה להתנער מאחיזתו אבל אצבעותיו שקעו בשערה, לפתו את עורפה ומשכו אותה אליו.

"עזוב אותי," אמרה, "אל תיגע בי. אני לא אוהבת שאתה נוגע בי ככה."

"איך?"

"ככה," אמרה עופרה, "באלימות."

הוא תפס בסנטרה וסובב את פניה אליו.

נקודות ירוקות בערו בעיניה. "בעצם אני בכלל לא אוהבת שאתה נוגע בי,"

אמרה בשקט, "אני לא יכולה לסבול את הנגיעות שלך, הן עושות לי צמרמורת."

ידו החליקה מסנטרה, הונפה גבוה מעל ראשו וירדה בתנופה על לחיה. ראשה

היטלטל הצידה.

"סליחה," אמר מיד. כשחזרו אליו עיניה לא היה יכול לשאת את מבטן, והוא

הסיט את פניו אל האופק, אל מעבר לגג המכונית. על ההרים התמר עשן.

"אצלך אין הבדל בין ליטופים למכות," אמרה עפרה, "זאת אותה יד שמחוברת

לאותו ראש."

"ביקשתי סליחה," אמר ניר, "למה את לא יודעת לסלוח?" אבל המכה צרבה

בכפו. הוא החליק אותה על ירכו כאילו סילק ממנה שאריות דביקות.

"כי גם את המלים שלך אני לא יכולה לסבול," אמרה עופרה, "מלים של שקר,

מלים מרמות."

"אמרתי כבר שאני מצטער, מה את עוד רוצה?"

"אני רוצה לחזור למלון, לארוז את הדברים שלי ולחזור לתל-אביב."

ניר שתק. לבסוף אמר: "טוב, אם זה מה שאת רוצה."

"זה מה שאני רוצה."

"קיוויתי שזה יהיה כמו ירח דבש שני," אמר ניר, "אבל אין מה לעשות, אבוד."

עופרה הקיפה את המכונית ופתחה את הדלת.

"אני מצטער, עופרה," אמר ניר, "אני רוצה שתנסי לסלוח לי."

היא התיישבה במושב הקדמי, קרעה ריבוע מגליל נייר טואלט שהיה מעוך בכיס

הדלת וקנחה בו את אפה. אחר כך הטתה את המראה ובחנה את שפתיה.

ניר התיישב לידה והניח את ידיו על ההגה. "זה היה גם קצת באשמתך," אמר,

"את הבאת אותי לזה."

ממול, על ההרים, התמר עמוד עשן חדש, סמיך. שלושה מטוסים קטנים עברו
בחלון כמו ניצוצות שניתזו מהשמש, עברו מעבר לראי, ונעלמו.
עופרה השעינה את ראשה לאחור ועצמה את עיניה.
"אז זהו?" שאל ניר.
היא שתקה.
"אנחנו יכולים לפחות לדבר על זה."
"אין לי מה להגיד, אמרה עופרה, "תחזיר אותי בבקשה למלון."
אצבעותיו של ניר תופפו על ההגה. "אני הולך לשתות, אמר פתאום.
עופרה הזדקפה. "אתה עושה לי את זה בכוונה, נכון?"
"אני צמא, אמר ניר. "הבחורה אמרה שיש שם ברז."
"תשתה בדרך או שתתאפק, אמרה עופרה.
ניר תקע את המפתחות והדליק את המנוע.
"אין מה לעשות, אמר.
ענן אבק ליווה אותם עד שירדו הגלגלים מהכורכר אל האספלט. ניר הפעיל את
המגבים. בתוך הקשתות הרטובות הופיע המחסום. בעל השפם יצא לקראתם.
"איך היה חבר'ה?" שאל.
"לא ראינו הכול, אמר ניר.
"לא נורא, אמר האיש, "תבואו עוד פעם." הוא נפרד מהם במועל יד.
הצמיגים צרחו כשפנו ימינה. המבצר התרחק מאחור.
"תירגע, אמרה עופרה.
ניר הגביר את המהירות.
"אתה רוצה להרוג אותי?" צעקה עופרה.
ניר פתח את החלון והניח מרפק על האדן. משמאל, בתוך הרוח שהכתה בפניו,
חלפו בתי כפר ושורות גפנים על שיפולי ההר. למטה, בעמק, הבהיקו בריכות
הדגים בין מצולעים ירוקים וחומים. באופק על הרכסים הרחוקים שבצפון, קפאו
עמודי העשן.
קו ההפרדה הלבן זרם מול עיניהם, התעקל והתיישר עם סיבובי ההגה.
"תזהר!" צרחה עופרה.

עדר כבשים חצה את הכביש. ניר דרך בכוח על דוושת הבלם. המכונית החליקה
בחריקה ונעצרה בסיבוב.

"איזה אידיוט אתה," אמרה עופרה. "כמו ילד." המנוע שכבה השמיע צפצוף
מונוטוני.

הרועה, איש מרופט, לבן שיער, בז במבטו לנוסעי המכונית ומיד חזר לכבשיו
ודחק בהן בקולות גרגור וחרחור. חלוצי העדר פסעו דבוקים זה לזה והתקדמו
בצעדים קטנים אל המדרון שמעבר לכביש.

"את יודעת מה, עופרה," אמר ניר פתאום, "תחזירי לי."
"מה?" גבותיה התעקלו בתימהון תיאטרלי.

ניר הטה את עורפו הצידה וכאילו הגיש לה את לחיו. "תחזירי לי," אמר, "תני
לי סטירה בכל הכוח."

"לא, אמה תחזיר לי," אמרה עופרה, "תחזיר לי את כל הזמן הזה, את כל השש
שנים שבזבזתי עליך."

"אוקי," אמר ניר. הוא נזכר פתאום באקדח שבתא הכפפות. "אוקי, אני אחזיר
לך הכול. עם ריבית והצמדה. כול דקה." מהומת הכבשים ריצדה מול עיניו.
"אתה יודע מה," אמרה עופרה וחייכה לעצמה, "בעצם זה היה יכול להיות
אידיאלי אם היית גר במבצר הזה. כי אז לא היה אפילו סיכוי קטן שאני אפגוש
אותך במקרה ברחוב." היא צחקקה.

ניר התכופף אל תא הכפפות, נזהר שלא לגעת בבירכה.
"מה זה?" שאלה עופרה.

הוא חילץ את האקדח מנרתיק העור והשכיב אותו בכף ידו.

"את לא יודעת לסלוח עופרה," אמר ניר, "את פשוט לא יודעת לסלוח."

הוא דחף את המחסנית ודרך את האקדח במשיכה.

"מה זאת ההצגה הזאת?" שאלה עופרה.

הוא פתח את הדלת ויצא לתוך הצאן שחצה את הכביש.

"מה אתה עושה, ניר?" צעקה עופרה.

הוא איבד את שווי משקלו בתוך זרימת העדר, ונאחז בתלתליה של אחת
הכבשים.

"חתיכת זונה מזדיינת," אמר ניר, "כל דקה אני אחזיר לך, כל דקה עם ריבית דריבית." הוא הצמיד את האקדח לאוזן הכבשה. "זונה אחת!" צרח ולחץ על ההדק.

הד הירייה חזר מההר. דם ניתז על זרועותיו. תהלכות הכבשים הפכה למערבולת שועטת והכבשה המתה נסחפה דחוקה בין אחיותיה עד שנפלה לבסוף על גבה ונרמסה.

ניר הרים את מבטו וראה את עופרה עומדת ליד דלת המכונית. "אז מה אם אני אוהב אותך," מלמל לתוך המולת העדר המבוהל. אחר כך ראה את עופרה צועדת במעלה הכביש.

"עופרה!" צעק אחריה. אבל היא לא פנתה לאחור, והוא עמד ובהה בדמותה המתרחקת עד שניגש אליו הרועה ואמר: "מה היא עשתה לך הכבשה שלי?" אחרוני העדר חצו את הכביש. זבובים רקדו סביב הפגר.

"למה הרגת אותה?" שאל הרועה.

"לא יודע," אמר ניר. הוא הוציא את הארנק מכיסו. "כמה?" שאל את הרועה. "זאת כבשה טובה," אמר הרועה. "מאה שקל."

בעיקול הכביש הופיעה משאית.

ניר הושיט לרועה את הכסף.

"לעזור לך לסחוב אותה לאוטו?" שאל הרועה.

המשאית צפרה כשעברה לידם ושובל ארוך של פיח נשרך מאחוריה.

"לא צריך," אמר ניר. הוא ראה את עופרה מנופפת בידה למשאית.

"אז מה תעשה איתה עכשיו?" שאל הרועה.

"לא יודע," אמר ניר.

המשאית נעצרה ועופרה טיפסה לקבינה.

"טוב," אמר הרועה, "איך שאתה רוצה."

"אני צמא," אמר ניר.

"יש קיוסק," אמר הרועה, "שם." ניר הסתובב. אצבעו של הרועה כוונה אל

המבצר המשחיר בדמדומים.

המשאית המתרחקת הזדחלה על צלע ההר. אורותיה מיששו את הפיתולים שלפניה.

”הכול בסדר?” שאל הרועה.

”כן, כן, הכול בסדר,” אמר ניר.

הרועה הלך בעקבות פעיית כבשיו ונעלם במדרון. אור השמש נמוג מעבר להרים שבצפון.

הרוח הרעידה את תלתלי הצמר. דם שחור נקרש על האספלט.

”אז מה אם אני אוהב אותך,” אמר ניר.



[חזרה לאתר](#)